

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Shannon Stacey

kõik, millest ta
eales *unistas*

Triloogia 3. raamat

Shannon Stacey
All He Ever Dreamed
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Shannon Stacey
© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10263313
ISBN 978-9949-25-446-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Suur aitäh Jessile. Sinu entusiasm ja tugi on
mulle väga olulised ning ma loodan,
et sinu unelmate prints ootab sind juba
järgmise nurga taga.

Aitäh ka Sharon Muhale. Aitäh, et sa mind
kõiges toetad.

Esimene peatükk

JOSH KOWALSKI ELU võis võtta kokku vaid mõne sõnaga – kolmkümmend aastat kibelust, mille põhjus ei olnud talle selge.

Ta kibeles eemale Whitfordist Maine'is ja eemale Põhjatähe külalismajast. Ta kibeles seikluste ja reisimise järele ning soovis teha tööd, mille on ise endale valinud, mitte tegelda millegagi, mis oli tema jaoks valitud juba enne tema sündi. Ta kibeles leidma naist, kes muudaks teda kõigi teiste suhteks pimedaks, kuni surm neid lahutab. Kuid sellise kibeluse vastu puudus igasugune rohi. Tal jäi üle vaid juhust oodata, kuid iga mööduva aastaga oli see muutunud üha raskemaks.

Kuid sel aastal läksid asjad natukene paremini. Josh võttis külmkapist kuuspaki ning lükkas ukse puusaga kinni, sest teises käes oli pakk näpatud küpsetistega. Ta oli juulis murdnud jala ning see oli olnud tõeliselt vastik. Kuid vennad olid talle külalismajja appi tulnud ning tänu sellele mõistnud, kui väga vastumeelselt tegeles Josh taagaga, mis oli tema õlgadele pandud üksnes seetõttu, et ta oli perekonnas noorim. See oli olnud suur läbimurre.

„Sa lähed välja?”

Mees oleks äärepealt õlle pōrandale pillanud. Lambanahksetes tuhvrites liikus Rosie külalismajas peaaegu kuuldamatult ringi. „Jah. Avalöögini on pool tundi.”

Rose Davis oli olnud külalismajas majapidajanna nii kaua, kui mees mäletada suutis, kuid pärast Joshi ema surma, kui poiss oli vaid viieaastane, oli naisest saanud rohkem kui vaid abiline. Rose oli Joshi jaoks ema asemik. See tähendas muidugi, et ta oli kolmkümmend aastat vana ja elas põhimõtteliselt ikka veel emaga koos. Pole ime, et ta ei olnud siiani suutnud levendada hinges valitsevat vanan-naist kibelist.

„Kui sa...” Naist tabas kõhahoog ja Josh kortsutas kulmu. Mõnda aega tagasi oli Whitfordis liikunud ringi kole külmetushaigus ning Rose oli haigestunud kopsupõletikku. Ta oli küll kiiresti taastunud, kuid sellegipoolest muutis naise kõha mehe murelikuks. „Kui sa Kartiet näed, tervita teda minu poolt.”

„Võib-olla peaksin ma hoopis koju jääma.”

Rose naeris pilkavalt ja lõi käega. „Ma kavatsen end mõnusalt sisse seada ning kudumise ja krimisarjadega aega veeta. Viimane asi, mida ma tahan, on kuulda sind teises toas teleka ees karjumas ja vandumas.”

„Sul oli kopsupõletik, Rosie. Kui sa enda eest ei hoolitse, pead sa uuesti voodirežiimile jääma.”

„Kas see on minu banaanileib, mida ma su kotis näen?”

„Sa püüad juttu mujale suunata.”

„Sa varastad mu banaanileiba.”

„Sa ütlesid, et tahad paarist lisakilost vabaneda, nii et tegelikult teen ma seda sinu heaks.” Josh oli vahele jää-

nud, kuid kui naine kulmu kergitas, ei liikunud mehe näos ükski närv. „Kuigi minu arvates oled sa ka praegu täiuslik, tahan ma sind lihtsalt õnnelikuks teha. Kui sa selle banaanileiva ära sööd, ei tee see sind õnnelikuks, kuid minu sõbrad – ja nende hulka kuulub ka sinu tütar – teeb see väga õnnelikuks.”

Rose naeris, kuid naer läks peagi üle järjekordseks kõhahooks. See ei meeldinud Joshile, kuid hoog läks üsna kiiresti mööda ja naine lõi käega murele, mis mehe näolt talle tõenäoliselt vastu peegeldus. „Sa arvad, et suudad mind ära võluda, Joshua Kowalski, aga ma tean su trikke juba alates sellest, kui sa nelja-aastane olid ning ütlesid, et olid pissinud potist mööda üksnes selleks, et mul oleks alati midagi koristada ning et su vanemad mind palgal hoiaksid. Seda tegid sa oma sõnade kohaselt samuti minu heaks.”

„No näed? Ma mõtlen alati sinu peale, Rosie.”

Naine raputas pead ja viipas mehele, et too minema hakkaks. „Mine. Võta banaanileib ka kaasa. Ja ma olen kindel, et sa tegid küpsisepurgis samuti puhta töö.”

Mees oli jälle vahele jäänud. Ta oli vähemalt tosin kaera-rosinaküpsist banaanileiva juurde kotti pistnud. Tavaliselt ei võtnud mehed sõprade juurde jalgpalli vaatama minnes küpsetisi kaasa, kuid Rose'i köögist pärit küpsetistele ei suutnud keegi ära öelda. Joshile endale meeldisid pigem šokolaadiküpsised, kui Katie armastas kaera-rosinaküpsiseid ja kui ta juba naise jaoks küpsiseid varastama hakkas, siis pidid need olema sellised, mis tollele kõige enam meeldisid.

„Kas sul on telefon taskus?” küsis mees, enne kui ta-gaukse avas.

Naine noogutas ning patsutas käega paksule kampsunile, mis tal seljas oli. „Ma helistan sulle, kui mul mõni mure on.”

„Lubad?”

„Minuga on kõik korras, Josh.” Rose vaatas meest hella pilguga ning mehe süda tõmbus kokku, kui talle meenus, kui võrd haige oli naine novembri alguses olnud. See oli Joshile hirmu peale ajanud ja ta ei tahtnud seda enam niipea uuesti tunda. Rose oli piisavalt kosunud, et veeta tänapühad tema venna Mitchi ja tolle abikaasa uues kodus, kuid Josh muretses kogu aeg, et naine võib endale liiga teha. Nüüd oli sellest juba kümme päeva möödas, mis tähendas, et haigus oli alanud juba peaaegu kuu aega tagasi, kuid sellegipoolest muretses Josh iga kord, kui naine köhis.

„Kas sa lubad, et helistad mulle, kui sul kas või natukene abi vaja läheb?”

„Ma luban. Aga mine nüüd juba, et ma saaksin endale tassi teed teha ja uuesti televiisorit vaatama hakata.”

Josh läkski, teades, et mida kiiremini ta lahkub, seda rutem seab Rosie end teetassi ja kudumisega televiisori ette sisse. Kuid autosse istudes ja mootorit käivitades mõtles ta, mis siis saama hakkab, kui Põhjatäht paari nädala pärast hooaja alguses taas ukсед avab. Kui Rose ei ole selleks ajaks end täielikult jalule saanud, on ta hädas.

Lihtne lahendus oleks olnud palgata linnast mõni teismeline tütarlaps, kes mõnda aega külaliskambris abiks oleks. Aeg-ajalt olid nad seda varemgi teinud, kuid viimasel paaril aastal ei olnud külaliskambris leidnud selleks piisavalt raha. Sel aastal oli neil juba rekordarv broneeringuid

tänu naisele, kes Mitchi ettevõttes internetiasjadega tegeles. Ta oli külalismaja kodulehekülje ümber teinud, neid Facebooki pannud ja muud sellist, kuid iga välja makstud dollar tähendas ühte dollarit vähem nende kasumireal. Kasum oli aga Joshi võti vabadusse, mistõttu ta leidis, et parem peseb siis juba ise pesu, küürib vannitube ja teeb voodeid, kui vaja peaks olema.

Agas ta mureseb selle pärast homme. Tööpäevad olid mõeldud töötamiseks, tänane päev oli jalgpalli, sõprade ja toidu jaoks. Mõnikord tundus talle, et need loetud tunnid igal pühapäeval, kui ta hiilis eemale kodust ja ettevõttest, mis oli võtnud enda alla terve tema elu juba nii kaua, kui ta mäletada suutis – kuigi kui lumi oli väga mõnus, ei saanud ta ka pühapäeval siit minema – olid ainus põhjus, miks ta kõike seda kuu peale ei saatnud ja minema ei jalutanud.

Nüüd ootas teda aga ees õllejoomine, varastatud banaanileiva söömine ja televiisori peale kisendamine. Katie keerab ta tõenäoliselt jälle ümber sõrme ja ta veab naisega mingi nõmeda asja peale kihla. Loodetavasti Patriotsid võidavad ja hea tuju kandub üle ka esmaspäeva.

Kuid kui Josh parkis auto teiste aias seisvate sõidukite kõrvale, ei näinud ta Katie Jeepi. Naine ei jätnud iial vahele ühtegi pühapäevast mängu Maxi juures ning pilk kel-lale ütles talle, et avalöögi aeg oli juba käes ja Patriotsid mänguks valmis.

Kuna viimase paari kuu jooksul oli Whitfordis palju inimesi levitanud mitmesuguseid viiruseid, võis Katie lihtsalt haige olla. See mõtte leevendas mõnevõrra mehe indu. Talle meeldis Katiega koos olla ja ta oli riskinud

isegi Rosie pahameele alla sattuda, kui naise jaoks kaeraküpsiseid varastas.

Mees otsustas, et kui Katie esimese veerandi lõpuks kohale ei ilmu või sõnumit ei saada, helistab ta naisele ja uurib, kas too on haigeks jäänud. Vaadata jalgpalli ilma Katieta ei ole üldsegi niisama tore.

KATIE DAVIS KIILUS igivana, kuid talle ülimalt armsa Jeep Wrangleri kahe pakiauto vahele ja haaras juhi kõrvalistmelt koti suupoolisega. Ta oli hiljaks jäänud, kuid Max Crawfordi koju juba naljalt tühjade kätega ei mindud, mistõttu ta oli põiganud sisse toidupoodi ja ostnud kaasa veidi näksimist. Loomulikult oli Franil olnud jututuju, mistõttu paari paki kartulikrõpsude ja dipikastmete eest maksmisele oli kulunud peaaegu viisteist minutit.

Kuna suurt valget autot, mille küljel oli Põhjatähe külalis-maja logo, oli raske mitte näha, märkas Katie kohe, et Josh on juba kohal. Kuigi mees käis igal võimalusel Maxi juures, oli selline eelhoiatust siiski hea. Aastate jooksul oli ta õppinud väga hästi näitlema, varjamaks tundeid, mida ta oma parima sõbra vastu tundis, kuid sellegipoolest pidi ta paar korda sügavalt sisse ja välja hingama, enne kui lavale astus.

Antud juhul oli lavaks Max Crawfordi elutuba. Mees elas üksinda, armastas mis tahes spordiala peale tennise ja golfi ning tal oli kõige suurem televiisor Whitfordis. Keegi ei teadnud täpselt, mis tööd ta tegi – see oli kuidagi seotud kõrgtehnoloogiliste turvasüsteemidega, mis tema keldrit valvasid, ja see pani Rose'is idanema mõtte, et mees oleks tema lemmikkrimisarja mõneks tulevaseks episoodiks hea inspiratsiooniallikas.